

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PAOLA MENGOZZIJA,
predstavljeni 29. novembra 2011¹

Zadeva C-376/10 P

**Pye Phyo Tay Za
proti**

Svetu Evropske unije

„Pritožba — Omejevalni ukrepi, uvedeni proti Burmi/Mjanmaru — Vpis pritožnika na seznam oseb, skupin in subjektov, za katere se te določbe uporabljajo“

Kazalo

I – Dejansko stanje in izpodbijana sodba	2
II – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank	5
III – Pravna analiza	5
A – Prvi pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri razlagi pravnih podlag sporne uredbe	5
1. Trditve strank	5
2. Analiza	7
B – Tretji pritožbeni razlog: kršitev pravic do obrambe	10
1. Trditve strank	10
2. Analiza	12
a) (a) Predhodno vprašanje, ki se nanaša na možnost sklicevanja na pravice do obrambe	12
b) (b) Domnevna kršitev pravice do predhodne sporočitve razlogov in pravica do predhodnega zaslišanja (prvi del tretjega pritožbenega razloga)	14

¹ — Jezik izvirnika: francoščina.

c) (c) Domnevna kršitev pravice do učinkovitega sodnega varstva (drugi del tretjega pritožbenega razloga)	16
d) Vprašanje obvestitve (tretji del tretjega pritožbenega razloga)	17
C – Drugi pritožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve sporne uredbe	18
1. Trditve strank	18
2. Analiza	18
D – Četrty in zadnji pritožbeni razlog: kršitev lastninske pravice in načela sorazmernosti	20
1. Trditve strank	20
2. Analiza	20
IV – Tožba pred Splošnim sodiščem	22
V – Stroški	22
VI – Predlog	22

1. S pritožbo, ki jo je vložil Pye Phyo Tay Za (v nadaljevanju: P. P. Tay Za ali pritožnik), burmanski državljan, se predlaga razveljavitev sodbe v zadevi Tay Za proti Svetu² (v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Splošno sodišče Evropske unije zavrnilo pritožnikovo tožbo za razglasitev ničnosti Uredbe Sveta (ES) št. 194/2008 z dne 25. februarja 2008 o obnovitvi in okrepitvi omejevalnih ukrepov v zvezi z Burmo/Mjanmarom in o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 817/2006³ (v nadaljevanju: sporna uredba) v delu, v katerem je pritožnikovo ime navedeno na seznamu oseb, za katere se uporablja ta uredba.

2. Sodišče je pozvano, naj odloči o pogojih, pod katerimi se lahko sistem sankcij, ki ga je Svet Evropske unije uvedel proti tretji državi, nanaša na fizične osebe, in o tem, kako močna mora biti povezava med temi osebami in vladajočim režimom. S to pritožbo se tako odpira več pomembnih vprašanj, tako glede jamstev, ki jih ponuja pravni red Unije, kot glede pravic do obrambe, ki jih lahko osebe, na katere se nanaša ukrep zamrznitve sredstev, uveljavljajo v takih okoliščinah.

I – Dejansko stanje in izpodbijana sodba

3. Pravni okvir je podrobno predstavljen v točki 1 in naslednjih izpodbijane sodbe.

2 — Sodba z dne 19. maja 2010 (T-181/08, ZOdl., str. II-1965).

3 — UL L 66, str. 1.

4. Ta spor izvira iz ukrepov, ki jih je Unija sprejela proti Zvezi Burma od leta 1996.⁴ Ukrepanje Unije je bilo tedaj obrazloženo na podlagi nenapredovanja te tretje države na poti k demokratizaciji in na podlagi vztrajnih kršitev človekovih pravic. Omejevalni ukrepi, ki jih je sprejela Unija, so se ne samo redno ohranjali, ampak so bili tudi okrepljeni. Svet je tedaj odločil, da je treba zamrzniti sredstva in gospodarske vire (v nadaljevanju: sredstva) oseb, ki opredeljujejo ali izvajajo politike, s katerimi se preprečuje prehod v demokracijo, ali imajo od tega koristi.⁵ Na seznamu oseb, na katere so se nanašali ukrepi zamrznitve sredstev, so bila torej predvsem vojaška imena.

5. Prvotno Skupno stališče je bilo razveljavljeno s Skupnim stališčem Sveta 2003/297/SZVP z dne 28. aprila 2003 o Burmi/Mjanmaru⁶, da bi se nadomestilo z bolj razširjenim sistemom sankcij. Predvidene sankcije naj bi se tedaj uporabljale še za druge člane vojaškega režima, gospodarske interese navedenega režima in druge osebe, ki so opredeljevale ali izvajale politike, s katerimi se je preprečeval prehod v demokracijo, ali so imele od tega koristi. Sankcije so bile razširjene tudi na družinske člane opredeljenih oseb,⁷ ne da bi bili navedeni člani poimensko vpisani na seznam, priložen Skupnemu stališču. Svet je na podlagi tega skupnega stališča sprejel Sklep 2003/907/SZVP z dne 22. decembra 2003 o izvajanju Skupnega stališča 2003/297⁸, v prilogi h kateremu so se prvič pojavili pritožnikovo ime, priimek in datum rojstva.

6. Po tem sklepu so bili v Skupnem stališču Sveta 2004/423/SZVP z dne 26. aprila 2004 o podaljšanju omejevalnih ukrepov proti Burmi/Mjanmaru⁹ navedeni ne samo člani vojaškega režima in osebe, ki so bile po mnenju Sveta povezane z njimi, ampak so bili v njem tudi trije stolpci z naslovi „Zakonec“, „Otroci“ oziroma „Vnuki“. V delu Priloge o „[o]sebah, ki imajo koristi od vladne gospodarske politike“, so bila natančneje navedena imena pritožnikovega očeta, njegove žene in treh otrok, med katerimi je bilo pritožnikovo ime. V Skupnem stališču Sveta 2005/340/SZVP z dne 25. aprila 2005 o podaljšanju omejevalnih ukrepov proti Burmi/Mjanmaru in spremembi Skupnega stališča 2004/423¹⁰ so bili vpisi pritožnika, njegovega očeta in žene njegovega očeta potrjeni.¹¹

7. Svet, ki je ugotovil, da na poti narodne sprave, spoštovanja človekovih pravic in demokracije ni bilo napredka, je redno obnavljal ali podaljševal omejevalne ukrepe, sprejete proti Zvezi Burma, zlasti v okviru skupnih stališč 2007/248/SZVP¹², 2007/750/SZVP¹³ in 2008/349/SZVP¹⁴.

8. V skladu s členom 5(1) Skupnega stališča Sveta 2006/318/SZVP z dne 27. aprila 2006 o podaljšanju omejevalnih ukrepov proti Burmi/Mjanmaru (UL L 116, str. 77), kakor je bilo spremenjeno s Skupnim stališčem 2007/750, se „[z]amrznejo [...] vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo posameznim članom vlade Burme/Mjanmara, so v njihovi lasti, z njimi razpolagajo ali jih nadzorujejo, in tista, ki pripadajo fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali z njimi povezanim organom, naštetim v Prilogi II, so v njihovi lasti, z njimi razpolagajo ali jih nadzorujejo“.

4 — Prvi ukrep Unije je bil v obliki Skupnega stališča 96/635/SZVP z dne 28. oktobra 1996, ki ga je Svet sprejel na podlagi člena J.2 Pogodbe o Evropski uniji v zvezi z Burmo/Mjanmarom (UL L 287, str. 1). V nadaljevanju bom zaradi poenostavitve uporabljal poimenovanje „Burma“, razen če bi moral zaradi natančnega naslova akta uporabiti drugo poimenovanje.

5 — Skupno stališče Sveta 2000/346/SZVP z dne 26. aprila 2000 o podaljšanju in spremembi Skupnega stališča 96/635 (UL L 122, str. 1).

6 — UL L 106, str. 36.

7 — Glej uvodno izjavo 3 in člen 9 Skupnega stališča 2003/297.

8 — UL L 340, str. 81.

9 — UL L 125, str. 61.

10 — UL L 108, str. 88.

11 — Imeni dveh pritožnikovih bratov, vpisani na seznam, priložen k Skupnemu stališču 2004/423, nista bili ponovljeni v Skupnem stališču 2005/340. Vendar pa je bilo v zadnjem navedenem stališču dodano ime pritožnikovega strica (glej točko J2a Priloge I k Skupnemu stališču 2005/340).

12 — Skupno stališče Sveta z dne 23. aprila 2007 o podaljšanju omejevalnih ukrepov proti Burmi/Mjanmaru (UL L 107, str. 8). Žena brata pritožnikovega očeta je prvič vpisana na seznam oseb, katerih premoženje je treba zamrzniti.

13 — Skupno stališče Sveta z dne 19. novembra 2007 o spremembi Skupnega stališča 2006/318/SZVP o podaljšanju omejevalnih ukrepov proti Burmi/Mjanmaru (UL L 308, str. 1). Pritožnikov ded in družba pritožnikovega očeta sta prvič vpisana na seznam, priložen k Skupnemu stališču 2007/750.

14 — Skupno stališče Sveta z dne 29. aprila 2008 o podaljšanju omejevalnih ukrepov proti Burmi/Mjanmaru (UL L 116, str. 57).

9. V Prilogi II k Skupnemu stališču 2006/318, kakor je bila spremenjena s Skupnim stališčem 2008/349, sta pod naslovom J „Osebe, ki imajo koristi od vladne gospodarske politike, in druge osebe, povezane z režimom“ navedena pritožnikovo ime (J1c) in njegov datum rojstva s pojasnilom, da je sin Taya Zaja, ki je vpisan pod vnosom J1a. Navesti je treba, da sta vpisani tudi žena pritožnikovega očeta (J1b) in pritožnikova babica (J1e). V podatkih za ugotavljanje identitete je v zvezi s pritožnikovim očetom med drugim pojasnjeno, da je generalni direktor družbe Htoo Trading Co.

10. Ker sta izvajanje omejevalnih ukrepov, opredeljenih v okviru zgoraj navedenih različnih skupnih stališč, in zlasti zamrznitev sredstev zadevala pristojnosti Evropske skupnosti, je Svet sprejel več aktov za izvajanje navedenih skupnih stališč. V tem okviru je bila sprejeta sporna uredba, s katero so se začeli izvajati omejevalni ukrepi, določeni s skupnima stališčema 2006/318 in 2007/750. Sporna uredba je bila sprejeta na podlagi členov 60 ES in 301 ES. Veljati je začela na dan objave v *Uradnem listu Evropske unije*, to je 10. marca 2008.

11. Člen 11(1) sporne uredbe določa, da se „[z]amrznejo [...] vsa sredstva in gospodarski viri, ki so v lasti, posesti ali pod nadzorom posameznih članov vlade Burme/Mjanmara ter z njimi povezanih fizičnih ali pravnih oseb, subjektov ali organov, kot je navedeno v Prilogi VI“.

12. V členih 12 in 13 so pojasnjeni pogoji, pod katerimi se lahko izjemoma in v taksativno naštetih primerih dovolijo dajanje na razpolago, sprostitev ali uporaba sredstev ali gospodarskih virov.

13. Naslov Priloge VI k sporni uredbi je „Seznam članov vlade Burme/Mjanmara ter z njimi povezanih oseb, subjektov in organov iz člena 11“. Pod naslovom J so naštete osebe, „ki imajo koristi od vladne gospodarske politike“. ¹⁵ Pod vnosom J1a je vpisano ime pritožnikovega očeta. Pritožnik je vpisan pod vnosom J1c; v podatkih za ugotavljanje identitete je pojasnjeno, da je sin Taya Zaja (J1a); navedena sta tudi njegov datum rojstva in njegov spol. Pod naslovom J Priloge VI k sporni uredbi so navedena tudi ime pritožnikovega očeta ter imeni očetove žene in pritožnikove babice po očetovi strani. ¹⁶

14. Svet je 11. marca 2008 objavil Obvestilo za osebe in subjekte na seznamih iz členov 7, 11 in 15 sporne uredbe ¹⁷.

15. Z Uredbo Komisije (ES) št. 353/2009 z dne 28. aprila 2009 ¹⁸ je bila spremenjena Priloga VI k sporni uredbi; vendar se ta sprememba ni nanašala na podatke o pritožniku, ki so bili ponovljeni nespremenjeno.

16. P. P. Tay Za je 16. maja 2008 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil tožbo za razglasitev ničnosti sporne uredbe ter v prilagojenih in spremenjenih predlogih ¹⁹ Splošnemu sodišču predlagal, naj razglasi ničnost sporne uredbe v delu, v katerem ga zadeva, ²⁰ in Svetu naloži plačilo stroškov.

17. Prvič, pritožnik je trdil, da sporna uredba nima pravne podlage, drugi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev obveznosti obrazložitve, ki jo ima Svet, tretji tožbeni razlog se je nanašal na kršitev pritožnikovih temeljnih pravic, v tem primeru pravice do poštenega sojenja, pravice do učinkovitega sodnega varstva in lastninske pravice, ter na kršitev načela sorazmernosti, četrtič in nazadnje, pritožnik se je skliceval na kršitev pravnih načel, ki izhajajo iz kazenskopravne narave ureditve zamrznitve premoženja, in na kršitev načela pravne varnosti.

15 — Po začetku veljavnosti Uredbe Komisije (ES) št. 385/2008 z dne 29. aprila 2008 (UL L 116, str. 5), s katero je bila spremenjena sporna uredba, so pod naslovom J Priloge VI odslej imenovane „[o]sebe, ki imajo koristi od vladne gospodarske politike, in druge osebe, povezane z režimom“.

16 — Pod vnosi J1b, J1d oziroma J1e.

17 — UL C 65, str. 12.

18 — UL L 108, str. 20.

19 — Glej točko 33 izpodbijane sodbe.

20 — Ker Uredba št. 353/2009 pomeni samo uredbo o izvajanju Uredbe št. 194/2008 (glej točko 38 izpodbijane sodbe), v kateri so, ne da bi bilo spremenjeno osrednje besedilo osnovne uredbe, v Prilogi samo prepisani podatki o pritožniku, že predloženi s sporno uredbo, se bom pri razmislekih v nadaljevanju omejil na preučitev sporne uredbe.

18. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi zavrnilo vse navedene tožbene razloge in pritožniku naložilo plačilo stroškov, ki jih je priglasi Svet.

II – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

19. P. P. Tay Za je 27. julija 2010 vložil pritožbo zoper izpodbijano sodbo. Pritožnik predlaga, naj Sodišče v celoti razveljavi izpodbijano sodbo, sporno uredbo razglasi za nično v delu, v katerem ga zadeva, in Svetu naloži plačilo stroškov obeh postopkov.

20. Svet v odgovoru na pritožbo Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne in pritožniku naloži plačilo stroškov.

21. Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, intervenient na prvi stopnji v podporo Svetu, v odgovoru na pritožbo Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne.

22. Evropska komisija, intervenientka na prvi stopnji v podporo Svetu, v odgovoru na pritožbo Sodišču predlaga, naj odloči, da nobeden od pravnih razlogov, ki jih navaja pritožnik, ne more ovreči izpodbijane sodbe, zato naj pritožbo zavrne in pritožniku naloži plačilo stroškov.

23. Stranke so bile pred Sodiščem zaslišane na obravnavi 6. septembra 2011.

III – Pravna analiza

24. Pritožnik v pritožbi uveljavlja štiri pritožbene razloge. S prvim pritožbenim razlogom izpodbija razlago Splošnega sodišča v zvezi s členoma 60 ES in 301 ES in ugotovitev, ki jo je iz te razlage izpeljalo glede zadostnosti pravne podlage sporne uredbe. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve. S tretjim pritožbenim razlogom izpodbija razlago Splošnega sodišča v zvezi s pravicami do obrambe. Nazadnje, s četrtem pritožbenim razlogom izpodbija presojo Splošnega sodišča, v skladu s katero ukrep proti pritožniku pomeni sorazmerno kršitev njegove lastninske pravice.

25. Ker nameravam Sodišču predlagati, naj ugotovi prvega pritožbenega razloga, bodo preostali trije analizirani le podredno. Iz logičnih razlogov bom podredno analizo začel s preučitvijo tretjega pritožbenega razloga.

A – Prvi pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri razlagi pravnih podlag sporne uredbe

1. Trditve strank

26. Pritožnik Splošnemu sodišču očita, da mu je neupravičeno naložilo breme ovrženja domneve, v skladu s katero imajo družinski člani oseb, ki imajo koristi od burmanske vladne gospodarske politike, tudi koristi od navedene politike in s tem dokazno breme. Trdi, da je razlaga Splošnega sodišča v zvezi s členoma 60 ES in 301 ES v nasprotju z merili, ki jih je Sodišče določilo v sodbi v združenih zadevah Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji²¹ (v nadaljevanju: sodba Kadi), ter da ni zadostne povezave med pritožnikom in burmanskim režimom, ki bi lahko pravno utemeljila zamrznitev njegovega premoženja. Dodaja, da mora Svet, tudi kadar določi kategorije oseb ali subjektov, posamično preučiti vsak primer, predložiti dokaze in navesti razloge, zaradi katerih sta zadevna oseba ali subjekt vpisana na seznam. V Smernicah za izvajanje in

21 — Sodba z dne 3. septembra 2008 (C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351).

ocenjevanje omejevalnih ukrepov iz leta 2005²² je bil Svet pozvan, naj se odraslega otroka, starejšega od 18 let, na seznam vpiše samo zaradi njegove odgovornosti za politike, proti katerim se Unija namerava boriti. Vsekakor pritožnik trdi, da Svet ni nikoli navedel takih razlogov niti ni vpisa pritožnika utemeljil z domnevo, ki bi jo ta lahko ovrigel. Pritožnik nato opozori na dejanske elemente, ki jih je vsebovala že izpodbijana sodba, in zlasti, da ni imel deležev v dveh očetovih družbah niti leta 2003 – ko so ga omejevalni ukrepi prvič zadevali – niti leta 2008 – to je ob sprejetju sporne uredbe. Nazadnje, čeprav je Skupnost na podlagi členov 60 ES in 301 ES lahko uvedla embargo, ki naj bi prizadel celotno burmansko prebivalstvo, pritožnik trdi, da se mora Svet takoj, ko ukrepi Skupnosti postanejo usmerjene sankcije, prepričati, da se ne nanašajo na osebe, ki niso povezane z zadevnim režimom.

27. Svet po drugi strani trdi, da v izpodbijani uredbi pravo ni nikakor napačno uporabljeno. Člena 60 ES in 301 ES sta zadostni pravni podlagi sporne uredbe, saj je ta dejansko usmerjena proti tretji državi. Splošno sodišče je pravilno uporabilo sodbo Kadi, ko je menilo, da obstaja domneva, da imajo družinski člani oseb, ki imajo koristi od gospodarske politike burmanskega režima, tudi koristi od navedene politike in da pomenijo nevarnost, da bi se omejevalni ukrepi obšli, zaradi česar je upravičen njihov vpis na seznam. Pritožnik je bil na seznam oseb, katerih premoženje je treba zamrzniti, vpisan, ker spada v kategorijo, ki jo je določil Svet, in ne iz individualnih razlogov. Poleg tega Svet trdi, da se je pritožnik oprl na zastarelo različico Smernic za izvajanje omejevalnih ukrepov v okviru skupne zunanje in varnostne politike (SZVP). Pritožnik je povezan z burmanskim režimom in razširitev omejevalnih ukrepov na člane družine je bila zadostno pojasnjena v Skupnem stališču in sporni uredbi. Pritožnik torej ne more trditi, da ni bil seznanjen z okoliščinami sprejetja sporne uredbe in razlogi za njegov vpis na seznam. Svet poleg tega pojasnjuje, da je cilj te razširitve povečati pritisk na vladajoči režim, in navaja, da se je za pritožnika štelo, da ima kot očetov sin tudi koristi od nezakonitega delovanja vlade. Vseeno ima pritožnik vedno možnost Svetu dokazati, da se je ločil od svojega očeta, da bi bilo njegovo ime umaknjeno s seznama. Doslej pa pritožnik ni navedel nobenega tovrstnega argumenta. Nazadnje Svet trdi, da je v bistvu ožja družina oseb, vpisanih na seznam, tista, ki pomeni največje tveganje, da se obidejo omejevalni ukrepi, sprejeti proti njim.

28. Komisija meni, da se v pritožbenem razlogu, ki ga je predstavil pritožnik, neustrezno mešajo dejanski in pravni elementi. Vprašanje, ali se lahko omejevalni ukrepi nanašajo na osebe, povezane z voditelji tretje države, je pravno vprašanje, ki ga je Sodišče že obravnavalo v sodbi Kadi. Po drugi strani spada vprašanje, ali je pritožnik povezan z burmanskim režimom in ali je z njim zadostno povezan, v presojo dejanskega stanja, o kateri Sodišče ni pristojno dvomiti, saj pritožniku ni uspelo dokazati materialne nepravilnosti ali izkrivljanja dokazov. Podredno Komisija trdi, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava, ko je sprejelo domnevo, da imajo družinski člani koristi od funkcije, ki jo izvajajo burmanski voditelji, in da morajo biti prav tako vpisani na seznam, da bi se ohranila učinkovitost omejevalnih ukrepov. Poleg tega pritožnikova nezmožnost za ovrženje domneve temelji na presoji dejanskega stanja, za nadzor katere Sodišče ni pristojno, pritožnik pa poskuša v okviru pritožbe neumestno uvesti nov dejanski element, ki temelji na ugotovitvi, da očetovi družbi, katerih delničar je bil v letih 2005 in 2007, nista operativno poslovali v Burmi.

29. Združeno kraljestvo, ki je intervencijo omejilo na ta pritožbeni razlog, poudarja, da vpis pritožnikovega očeta ni bil sporen. Z navajanjem podobnih trditev kot Svet in Komisija meni, da je pravna podlaga sporne uredbe ustrezna in da je Splošno sodišče pravilno uporabilo sodbo Kadi. Poleg tega je popolnoma upravičeno meniti, da imajo družinski člani tudi koristi od vladne politike burmanskega režima, zlasti da bi se ohranil koristni učinek omejevalnih ukrepov. Omejevalni ukrepi se nanašajo samo na ožje družinske člane, kar kaže na sorazmerno ravnanje Sveta.

30. Svet, Združeno kraljestvo in Komisija torej predlagajo, naj se prvi pritožbeni razlog zavrne.

22 — Smernice za izvajanje in ocenjevanje omejevalnih ukrepov (sankcij) v okviru skupne zunanje in varnostne politike EU (dokument 15114/05 z dne 2. decembra 2005). Pritožnik se natančneje sklicuje na točko 19 navedenih smernic.

2. Analiza

31. Najprej je treba ugotoviti, da več trditev, navedenih v okviru tega prvega pritožbenega razloga, kot sta obrnitev dokaznega bremena ali neobstoj zadostnih navedb v zvezi z razlogi za vpis pritožnika na seznam oseb, katerih premoženje je treba zamrzniti, ni neposredno povezanih z vprašanjem pravne podlage. Zato bodo v analizi v nadaljevanju preučene samo trditve, ki se nanašajo na zadostnost členov 60 ES in 301 ES za pravno podlago sporne uredbe in se poleg tega ujemajo z naslovom, ki ga je pritožnik dal svojemu prvemu pritožbenemu razlogu.

32. Nato je treba zavrniti trditev Komisije, da se s tem pritožbenim razlogom postavlja vprašanje dejanskega stanja in ne pravno vprašanje. Nasprotno, odprto vprašanje je, ali je Splošno sodišče pravilno uporabilo razlogo Sodišča v zvezi s členoma 60 ES in 301 ES. Z drugimi besedami, treba je ugotoviti, ali se lahko omejevalni ukrepi, določeni z uredbo, sprejeto na podlagi členov 60 ES in 301 ES, nanašajo na družinske člane oseb, ki imajo koristi od gospodarske politike burmanskega režima. Gre torej za izrazito pravno vprašanje, ki ga mora Sodišče preučiti v okviru te pritožbe.

33. Kot so stranke poudarile, je Sodišče v sodbi Kadi navedlo, da „z vidika besedila členov 60 ES in 301 ES, zlasti v njih navedenih izrazov ‚se nanašajo na zadevne tretje države‘ in ‚z eno tretjo državo ali več temi‘, te določbe predvidevajo sprejetje ukrepov zoper tretje države, pri čemer lahko slednji pojem vključuje voditelje take države ter tudi posameznike in subjekte, ki so z njimi povezani oziroma jih ti posredno ali neposredno nadzorujejo. [...] Če se sprejme razlaga členov 60 ES in 301 ES, [...] da zadostuje, da se zadevni omejevalni ukrepi nanašajo na posameznike ali subjekte, ki so v tretji državi oziroma so z njo v drugačni zvezi [...], se tem določbam da preširok obseg in se sploh ne upošteva zahteva, ki izhaja iz izrazov teh določb, da je treba ukrepe, določene na podlagi teh določb, sprejeti zoper tretje države“.²³

34. Svet v svoji obrambi in intervenienti v njegovo podporo trdijo, da sta člena 60 ES in 301 ES zadostna pravna podlaga sporne uredbe, ker je ta jasno usmerjena proti burmanskemu režimu. Taka trditev le delno izpolnjuje merila, določena v sodbi Kadi, kajti čeprav se res zahteva, da so omejevalni ukrepi, sprejeti na tej podlagi, usmerjeni proti tretji državi, to Sveta ne more razbremeniti obveznosti, da kadar ukrepanje Skupnosti proti tretji državi prevzame obliko omejevalnih ukrepov, sprejetih proti fizičnim osebam, ukrepa samo proti osebam, ki lahko ustrezajo opredelitvi Sodišča v zvezi s pojmom „voditelji“ ali „osebe, povezane“ s temi voditelji.

35. Ali bi bila zadovoljivejša trditev, v skladu s katero je Skupnost samo na podlagi členov 60 ES in 301 ES pooblaščen, da uvede splošni trgovinski embargo, ki bi prizadel celotno prebivalstvo tretje države, na katero se nanaša ukrep Skupnosti, in da lahko torej sporni omejevalni ukrepi *a fortiori* temeljijo na navedenih členih? Menim, da ne. Navedeni ukrepi so na splošno predstavljeni kot „pametne sankcije“, ker so usmerjeni in ker je njihov cilj prav omejiti neželene učinke mednarodnih sankcij na osebe, ki že trpijo ali niso odgovorne za položaj v zadevni tretji državi. Zato se morajo institucije, kadar se Skupnost odloči ukrepati z usmerjenimi omejevalnimi ukrepi, pod nadzorom sodišča prepričati, da so osebe, proti katerim so bili sprejeti navedeni ukrepi, zadostno povezane z zadevnim režimom, da bi bile opredeljene kot „voditelji“ ali „osebe, povezane“ z voditelji. Drugačna odločitev bi pomenila, da se navedenim institucijam dovoli prosta presoja, tako da bi lahko omejevalne ukrepe naložile kateri koli osebi ali kategoriji oseb z izgovorom, da bi nazadnje lahko naložile tudi splošni trgovinski embargo. Zato se s sklepanjem Splošnega sodišča v točki 70 izpodbijane sodbe strinjam samo, če se strogo nanaša samo na burmanske voditelje in osebe, povezane z njimi. Več pomislekov imam glede trditve iz navedene točke, v skladu s katero družinski člani vodij burmanskih podjetij spadajo v kategorijo „oseb, povezanih“ z burmanskim režimom.

23 — Zgoraj navedena sodba, točki 166 in 168.

36. Splošno sodišče je namreč v izpodbijani sodbi menilo, da je pritožnik zadostno, čeprav posredno povezan z burmanskimi voditelji, ker je sin burmanskega poslovneža, čigar poslovne dejavnosti v tej državi uspevajo samo zaradi ugodnosti vladajočega režima.²⁴ Splošno sodišče je poudarilo, da je bil pritožnik vpisan na seznam oseb, katerih premoženje je treba zamrzniti, zaradi te posredne zveze z vladajočim režimom. Splošno sodišče je tako razsodilo, da „se domneva, da imajo [družinski člani vodij pomembnih podjetij vojaškega režima v Mjanmaru] korist od izvajanja funkcije s strani vodij tako, da imajo na koncu prav tako korist od vladne gospodarske politike“.²⁵ Vendar je mogoče to domnevo po mnenju Splošnega sodišča ovreči, če zadevna stranka dokaže neobstoj tesne povezave z vodjem, ki je del njene družine.²⁶

37. V zvezi s presojo Splošnega sodišča je treba navesti tri pripombe.

38. Po eni strani se zdi, da je Splošno sodišče domnevo, sprejeto v točki 67 izpodbijane sodbe, ustvarilo *ex nihilo*, ker taka domneva ni navedena niti v Skupnem stališču 2007/750 niti v sporni uredbi. V zvezi s tem podobnost, ki sta jo Svet in Komisija poskušala dokazati na obravnavi, s položajem v zadevi Melli Bank proti Svetu²⁷ naleti na nesporne omejitve. V tej še nerešeni zadevi gre namreč za nadzor nad zakonitostjo sklepa o zamrznitvi sredstev hčerinske družbe v stoddotni lasti subjekta, ki je na seznam vpisan zaradi svoje potrjene podpore politiki širjenja jedrskega orožja v Iranu, ob tem pa taka tovrstna podpora ni bila dokazana za hčerinsko družbo. Z drugimi besedami, hčerinska družba je na seznam vpisana samo zato, ker je v stoddotni lasti matične družbe in ker obstaja nezanemarljivo tveganje, nujno predvidevano, da bo matični družbi uspelo prek svoje hčerinske družbe obiti omejevalne ukrepe proti njej. Vendar je bila v tem okviru domneva potrjena, saj je Splošno sodišče preverilo, da ima matična družba pooblastilo za imenovanje vodilnega osebja svoje hčerinske družbe, to je pooblastilo, ki je zadnjenavedeno ohranjalo v očitno podrejeni zvezi in zaradi katerega je bilo upravičeno mogoče dvomiti o sposobnosti hčerinske družbe ali za popolnoma neodvisno izvajanje gospodarske in trgovinske politike ali za morebitno upiranje pritisku, ki bi ga lahko matična družba izvajala nad njo, da bi obšla omejevalne ukrepe, sprejete proti njej. Prvič, Splošno sodišče se v tej sodbi ni zadovoljilo s sprejetjem domneve, ampak je šlo dlje in konkretno preverilo resničnost tveganj. Drugič, zdi se mi, da je povezava, ki se obravnava v tej zadevi, to je med pritožnikom in njegovim očetom, drugačna kot pravno-ekonomska povezava med matično družbo in njeno hčerinsko družbo. Poleg tega se lahko domneve pri fizičnih osebah uporabijo samo zelo zmerno.

39. Po drugi strani sem v okviru uporabe členov 60 ES in 301 ES proti fizičnim osebam že zagovarjal zamisel, v skladu s katero se pojem „tretje države“ ne sme razumeti samo formalno, ampak ga je treba razumeti tudi vsebinsko, ob upoštevanju dejstva, da državne politike očitno in vse bolj nadomešča dejavnost oziroma podpora oseb ali subjektov, ki so osebnost, ločena od osebnosti zadevne tretje države, vendar so zadostno povezani z državo in državnimi politikami, ki jih ta izvaja, da se lahko omejevalni ukrepi, ki dejansko zadevajo tretjo državo, nanašajo tudi nanje.²⁸ V obravnavanem primeru je glede na presojo Sveta, ki je ni treba ovreči, že očitno, da je pritožnikov oče povezan z burmanskim režimom, čeprav ne pripada vladi. Njegova lastnost „osebe, povezane“ z burmanskim režimom, izhaja iz dejanskih koristi, ki jih imata podjetji, ki ju vodi, od burmanske gospodarske politike, in v tem smislu se njegova povezava z navedenim režimom zdi zadostna. Pri tem je ta povezava pritožnikovega očeta, čeprav zadostna, predvsem posredna, ker je opisan kot pasivni koristnik gospodarske politike, o kateri ne odloča. Nasprotno vpis pritožnika po koncu analize, ki jo je opravilo Splošno sodišče, temelji samo na domnevi, da ima sin osebe, ki ima koristi od gospodarske politike burmanskega režima, tudi koristi od navedene politike.

24 — Točke od 61 do 65 izpodbijane sodbe.

25 — Točka 67 izpodbijane sodbe.

26 — Točka 68 izpodbijane sodbe.

27 — Glej zlasti točko 24 in naslednje v mojih sklepnih predlogih, predstavljenih v tej zadevi (C-380/09 P, še poteka pred Sodiščem).

28 — Glej točko 67 mojih sklepnih predlogov, predstavljenih v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 16. novembra 2011 v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu (C-548/09 P).

40. Z drugimi besedami, v tej pritožbi se obravnavajo tri kategorije fizičnih oseb, na katere so naslovljeni omejevalni ukrepi in ki bi jih bilo mogoče zaradi boljšega razumevanja predstaviti s tremi koncentričnimi krogi. Prvi krog sestavljajo voditelji, to je člani vlade ali druge osebe, ki imajo dejansko pooblastilo za odločanje in torej najvišjo stopnjo politične odgovornosti v položaju, proti kateremu se Unija namerava boriti. V skladu s Prilogo VI k sporni uredbi so to člani državnega sveta za mir in razvoj, regionalni poveljniki, namestniki regionalnih poveljnikov, ministri, namestniki ministrov, druga imenovanja v zvezi s sektorjem turizma, višji častniki, vojaški častniki, ki vodijo zapore in policijo, in višji uslužbenci združenja za skupno solidarnost in razvoj.²⁹ Drugi krog sestavljajo osebe, ki so neposredno ali posredno povezane z voditelji iz prvega kroga; to so lahko družinski člani navedenih voditeljev³⁰ in tudi osebe, ki imajo koristi od gospodarske politike³¹. Tretji krog torej sestavljajo družinski člani oseb, ki imajo koristi od gospodarske politike, v zvezi s katerimi Svet ne upošteva nikakršne neposredne ali posredne odgovornosti pri postopku odločanja niti pri prejemanju koristi članov drugega kroga. Če razvijem ponazoritev, ta tretji krog se mi zdi preveč oddaljen od središča odločanja, da bi se lahko nanj nanašali omejevalni ukrepi, sprejeti le na podlagi členov 60 ES in 301 ES.

41. Prav zato, ker se ta zadeva nanaša na fizične osebe in ker se mi poleg tega zdi nepravilno, da mora posameznik nositi težke posledice, povezane z njegovo pripadnostjo družini, proti kateri se nazadnje ne more resnično boriti, bi moralo Sodišče glede na to, kar se je nekoč priporočalo v Smernicah za izvajanje in ocenjevanje omejevalnih ukrepov³², rzsoditi, da bi morali biti omejevalni ukrepi proti odraslim otrokom oseb, ki imajo koristi od gospodarske politike režima tretje države, proti kateremu se Unija namerava boriti, sprejeti ne le zato, ker so hčere ali sinovi teh oseb, ampak na podlagi njihove odgovornosti v okviru zadevnih politik ali ravnanj. Vzročna zveza med pritožnikom in položajem v tretji državi, ki upravičuje sprejetje omejevalnih ukrepov proti tej državi, je preveč neizrazita, da bi lahko zamrznitev njegovega premoženja temeljila samo na členih 60 ES in 301 ES.

42. Da bi se prepričali o tem, zadostuje opozoriti na razloge, na podlagi katerih sta bila sprejeta Skupno stališče 2007/750 in nato sporna uredba. V Skupnem stališču 2007/750 so bili navedeni „brutaln[a] represij[a], ki so jo burmanski organi izvajali nad miroljubnimi protestniki, in nadaljevanje hudih kršitev človekovih pravic v Burmi“³³ ter potreba po „močnejš[em] pritisk[u] na režim in sprejetj[u] vrst[e] ukrepov proti *odgovornim* za nasilno represijo in politično mrtvo točko v državi“³⁴. V sporni uredbi pa je opozorjeno, da so bili ukrepi Unije sprejeti od leta 1996 zaradi pomanjkanja napredka pri demokratizaciji in nenehnega kršenja človekovih pravic,³⁵ in navedenih je tudi več dejavnikov, zaradi katerih so bili omejevalni ukrepi proti Zvezi Burma podaljšani in okrepljeni, kot so zavrnitev organov, da z demokratičnim gibanjem začnejo razpravo ter da dovolijo pristno in odprto nacionalno konvencijo, ohranitev Daw Aung San Suu Kyi v priporu in neukrepanje za odpravo prisilnega dela³⁶. Povezava med temi elementi in pritožnikovim položajem je daleč od tega, da bi bila očitna.

43. Tretjič in zadnjič, sklepanje Splošnega sodišča je semantično nekoliko dvoumno. Ko Splošno sodišče v točki 67 izpodbijane sodbe trdi, da se „[k]ar zadeva člane družine teh *vodij*, [...] domneva, da imajo ti korist od izvajanja funkcije s strani *vodij*“³⁷, je treba namreč razumeti, da se Splošno sodišče pri tem sklicuje na vodje podjetij³⁸. Ti pa niso „voditelji“ v smislu sodbe Kadi, ampak kot sem pojasnil

29 — Glej točke od A do I Priloge VI k sporni uredbi.

30 — V točkah od A do I Priloge VI k sporni uredbi so namreč naštetih sočasno voditelji (člani državnega sveta za mir itd.) in člani njihove družine.

31 — Točka J Priloge VI k sporni uredbi.

32 — Žal je namreč točka 19 Smernic iz leta 2005 izginila iz nove različice navedenih smernic (dokument 17464/09 z dne 15. decembra 2009). Vsekakor te smernice očitno niso zavezujoče.

33 — Glej uvodno izjavo 2 Skupnega stališča 2007/750.

34 — Glej uvodno izjavo 3 Skupnega stališča 2007/750, moj poudarek.

35 — Glej uvodno izjavo 1 sporne uredbe.

36 — Isto.

37 — Moj poudarek.

38 — Ti so omenjeni v predhodni točki, to je točki 66.

zgoraj, „osebe, povezane“ z voditelji zadevne tretje države, in v primeru pritožnikovega očeta osebe, ki so povezane posredno. Popolna zloraba bi bila, če bi vodje podjetij – ne glede na pomen navedenih podjetij – izenačili z voditelji države, razen če bi navedeni vodje podjetij opravljali uradne funkcije v državnem aparatu.

44. K tem trem pripombam o prvem pritožbenem razlogu naj dodam razmislek o učinkovitosti omejevalnih ukrepov. Svet in stranke, ki so intervenirale v njegovo podporo, so trdili, da je domneva, sprejeta z izpodbijano sodbo, v skladu s katero imajo družinski člani oseb, ki imajo koristi od gospodarske politike burmanskega režima, tudi koristi od navedene politike, upravičena glede na potrebo po ohranitvi učinkovitosti omejevalnih ukrepov in torej politike sankcij, ki jo Unija izvaja proti Zvezi Burma, tako da se prepreči vsako tveganje obidenja. Poleg tega, da se s tako trditvijo odpira dvom glede dejanske podlage domneve, menim, da ni mogoče vsega žrtvovati zaradi učinkovitosti omejevalnih ukrepov. S tem želim poudariti, da je to, kar ustvarja dodano vrednost Evropske unije, to, po čemer se razlikuje od avtoritarnih režimov, proti katerim se bori, prav izvajanje in obramba unije prava. Lažje in zagotovo učinkoviteje bi bilo uvesti sistem sankcij za celotno Zvezo Burma. Toda Unija se je s tem, ko je uporabila usmerjene sankcije, odločila za sistem sankcij, ki so morda manj učinkovite, vendar nedvomno pravičnejše. Politika sankcij mora biti seveda čim učinkovitejša, da bi imela načrtovane učinke. Toda odpovedati se je treba absolutni učinkovitosti, saj nezanesljivost omejevalnih ukrepov potrjuje prav to, da v pravnem redu Evropske unije zmagajo individualne pravice.

45. Iz vseh zgoraj navedenih razlogov je Splošno sodišče, ki je trdilo, da se sme domnevati, da imajo družinski člani oseb, ki imajo koristi od gospodarske politike burmanskega režima, tudi koristi od navedene politike, ter da sta zato člena 60 ES in 301 ES zadostni pravni podlagi za omejevalne ukrepe, sprejete proti pritožniku, navedena člena razlagalo preobširno in napačno uporabilo pravo.

46. Zato je treba prvemu pritožbenemu razlogu ugoditi.

B – Tretji pritožbeni razlog: kršitev pravic do obrambe

1. Trditve strank

47. Razlikovati je treba med predhodnim vprašanjem, ki se postavlja s tem pritožbenim razlogom, in tremi deli, ki jih je predstavil pritožnik.

48. Pritožnik v zvezi s predhodnim vprašanjem v zvezi z uporabo pravic do obrambe opozarja, da je upoštevanje pravic do obrambe temeljni vidik pravne skupnosti in da člen 205 PDEU določa, da mora biti delovanje Unije na mednarodni ravni v skladu s pravno državo in da mora upoštevati temeljne pravice. V skladu s sodno prakso Sodišča se pravice do obrambe uporabljajo vedno, kadar institucija sprejme ukrep, ki neposredno posega v položaj. Kadar odločitev pomembno vpliva na interese njenih naslovnikov, morajo ti imeti možnost učinkovito uveljavljati svoje stališče.³⁹ Sodišča Unije so priznala, da je treba pravico do poštenega sojenja, ki vključuje pravico do seznanitve z elementi, uporabljenimi v breme zadevne stranke, in pravico do učinkovite predstavitve lastnega stališča, upoštevati v primeru gospodarskih sankcij, ki posegajo v položaj. To še toliko bolj drži za ukrep, s katerim se podaljša zamrznitev sredstev zadevne osebe, saj je treba v tem primeru sporočiti nove obremenilne dokaze in dati možnost za zaslišanje. Kar zadeva pritožnika, mu predhodno ni bil sporočen noben dokaz in mu pred sprejetjem sporne uredbe ni bila dana možnost zaslišanja. Ta postopkovna jamstva se uporabljajo tudi v primeru sistema sankcij proti tretji državi. Sporna uredba po pritožnikovem mnenju ni izključno zakonodajne narave, ker ga zadeva neposredno in posamično, saj je poimensko naveden na seznamu

39 — Pritožnik v podporo svojim trditvam navaja sodbi z dne 24. oktobra 1996 v zadevi Komisija proti Lisrestal in drugim (C-32/95 P, Recueil, str. I-5373) in z dne 10. julija 2001 v zadevi Ismeri Europa proti Računskemu sodišču (C-315/99 P, Recueil, str. I-5281).

oseb, katerih premoženje je treba zamrzniti. Splošno sodišče je v zadevah Melli Bank proti Svetu⁴⁰ in Bank Melli Iran proti Svetu⁴¹, ki sta se nanašali na omejevalne ukrepe proti pravnim osebam v okviru sistema sankcij, sprejetega proti tretji državi, dejansko tožečima strankama priznalo pravice do obrambe. Poleg tega pritožnik meni, da ni vpisan kot član katere od kategorij. Splošno sodišče je dopustilo možnost, da se dokaže, da se je oseba ločila od svojega družinskega člana, vpisanega na seznam, vendar se lahko to dokazovanje izvede le prek uresničevanja pravic do obrambe. Pritožnik v zvezi s tem navaja neskladnost v pristopu Splošnega sodišča, in to še toliko bolj, ker je Svet pred Splošnim sodiščem in v smernicah za izvajanje in ocenjevanje omejevalnih ukrepov⁴² priznal, da ima oseba, ki je v takem položaju kot pritožnik, pravice do obrambe. Pritožnik zato trdi, da Splošno sodišče ni moglo ugotoviti, da se pravice do obrambe ne uporabljajo.

49. Pritožnik s prvim delom v zvezi s pravico do poštenega sojenja izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča, da njegovo predhodno zaslišanje ne bi vplivalo na zakonitost sporne uredbe, saj je lahko šele po sprejetju navedene uredbe in ker mu niso bile sporočene nobene informacije glede razlogov za njegov vpis, predložil dokaze, da ni povezan niti s svojim očetom niti z njegovimi gospodarskimi interesi ter da torej ni imel nobenih koristi od burmanske vladne gospodarske politike v širšem smislu.

50. Pritožnik z drugim delom v zvezi s pravico do učinkovitega sodnega varstva izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča, da je bilo navedeno varstvo zagotovljeno, čeprav je Splošno sodišče preverilo samo upoštevanje postopkovnih pravil in pravil obrazložitve, materialne pravilnosti dejstev ter neobstoja očitne napake pri presoji dejanskega stanja in zlorabe pooblastil. Nadzor nad zakonitostjo omejevalnih ukrepov pa, nasprotno, v skladu s sodno prakso Sodišča zahteva celovit nadzor⁴³ in prav tak nadzor je Splošno sodišče uporabilo v sodbi People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu⁴⁴. Pritožnik v repliki dodaja, da je Splošno sodišče prav tak nadzor izvedlo v sodbi Kadi, izdani po tem, ko je Sodišče zadevo vrnilo v ponovno sojenje.⁴⁵ Glede na pomembne učinke omejevalnih ukrepov nepopolnega nadzora ni mogoče dopustiti.

51. Pritožnik nazadnje v odgovor na trditve Komisije v odgovoru na pritožbo v repliki trdi, da bi ga moral Svet individualno obvestiti o posebnih in konkretnih razlogih, ki upravičujejo ukrep zamrznitve njegovih sredstev.

52. Komisija meni, da pritožniku ni uspelo dokazati napačne uporabe prava v sklepanju Splošnega sodišča, zaradi katere bi bila lahko izpodbijana sodba razveljavljena. Kar zadeva uporabo pravic do obrambe, se Svet in Komisija strinjata z analizo Splošnega sodišča, ki razlikuje med sistemi sankcij, ki se nanašajo na tretjo državo, in sistemi sankcij, ki se nanašajo na osebe zaradi njihove povezanosti s teroristično dejavnostjo, pri čemer je Splošno sodišče poleg tega dokazalo, da je bil pritožnik deležen zadostnih postopkovnih jamstev in je lahko svoje stališče pri Svetu uveljavljal pred sprejetjem sporne uredbe. Ti instituciji zavračata obstoj pravice do predhodnega zaslišanja, ki naj bi jo pritožnik lahko uveljavljal ob ohranitvi spornih omejevalnih ukrepov proti njemu, in trdita, da so bili navedeni ukrepi tudi ustrezno sporočeni z objavo Obvestila z dne 11. marca 2008 v *Uradnem listu Evropske unije*. Svet v zvezi s tem dodaja in ponavlja, kar je razsodilo Splošno sodišče, da tudi če bi bilo treba pritožniku priznati pravico do predhodnega zaslišanja, neobstoja zaslišanja ni mogel vplivati na zakonitost sporne uredbe, ker pritožnik ni predložil nobenega novega dokaza.

40 — Sodba z dne 9. julija 2009 (T-246/08 in T-332/08, ZOdl., str. II-2629).

41 — Sodba z dne 14. oktobra 2009 (T-390/08, ZOdl., str. II-3967).

42 — Pritožnik navaja točke 9, 10 in 17 Smernic za izvajanje in ocenjevanje omejevalnih ukrepov (sankcij) v okviru skupne zunanje in varnostne politike EU (dokument 15114/05 z dne 2. decembra 2005).

43 — Zgoraj navedena sodba Kadi, točka 326.

44 — Sodba z dne 4. decembra 2008 (T-284/08, ZOdl., str. II-3487, točka 74).

45 — Sodba z dne 30. septembra 2010 v zadevi Kadi proti Komisiji (T-85/09, ZOdl., str. II-5177). Pritožnik se sklicuje na točke 123, 125 in 126 ter od 129 do 142 navedene sodbe.

53. Kar zadeva pravico do učinkovitega sodnega varstva, Svet in Komisija menita, da je Splošno sodišče izvedlo ustrezen nadzor in uporabilo ustrezno merilo ponovne preučitve v skladu s sodno prakso iz sodb Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu⁴⁶ in Melli Bank Iran proti Svetu⁴⁷, pri čemer je sočasno in upravičeno priznalo široko diskrecijsko pravico Sveta. Splošno sodišče je torej pravilno razsodilo, da lahko samo ena očitna napaka pri presoji Sveta povzroči razveljavitev akta. Komisija v okviru svoje duplike predstavi podobne trditve, ki segajo do mnenja, da je pritožnik v repliki poskušal uvesti nov pritožbeni razlog v zvezi z ravno nadzora, ki ga je izvedlo Splošno sodišče.

54. Svet in Komisija poleg tega zavračata obstoj obveznosti individualne obvestitve o spornih ukrepih, ker je bil pritožnik vpisan kot član vlade ali oseba, povezana z vlado.

2. Analiza

a) Predhodno vprašanje, ki se nanaša na možnost sklicevanja na pravice do obrambe

55. Iz točk od 120 do 123 izpodbijane sodbe izhaja, da je Splošno sodišče vzpostavilo zelo jasno razlikovanje med zadevo, v kateri je bila izrečena sodba Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu⁴⁸, in to zadevo, pri čemer je menilo, da se sodna praksa iz sodbe Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu nanaša izključno na sistem sankcij, ki so bile proti osebam sprejete zaradi njihove vpletenosti v teroristične dejavnosti. V obravnavanem primeru pa se omejevalni ukrepi nanašajo na tretjo državo in so bili sprejeti v okviru uredbe, ki je splošni zakonodajni akt. Osebe, ki so določene s sporno uredbo, naj torej ne bi bile določene zaradi svojih dejavnosti, ampak zaradi svojega pripadanja splošni kategoriji, v tem primeru po mnenju Splošnega sodišča kategoriji „članov družine vodij pomembnih podjetij v Mjanmaru“⁴⁹. Torej naj ne bi bilo mogoče trditi, da je bil proti pritožniku uveden postopek v smislu zgoraj navedene sodne prakse⁵⁰. Zato naj se pravice do obrambe ne bi uporabljale za osebe, določene v Prilogi k uredbi o sprejetju sistema sankcij proti tretji državi.⁵¹

56. S takim pristopom se sploh ne strinjam.

57. Prvič, ne prepriča me razlikovanje, ki ga je Splošno sodišče vzpostavilo med pravno obravnavo, pridržano za sisteme sankcij proti osebam, vpletenim v teroristične dejavnosti, in pravno obravnavo, pridržano za sisteme sankcij proti tretjim državam. Popolnoma jasno je namreč, da je sporna uredba usmerjena proti burmanskemu režimu. Vendar bi bila čista fikcija, če bi menili, da se navedena uredba, ker se nanaša na tretjo državo, izvzame iz vsake zahteve, povezane s pravicami posameznikov, ki so morda kršene. Da bi omejevalni ukrepi dosegli zadevno državo, morajo biti usmerjeni proti posrednikom, ki jo predstavljajo ali ji služijo. Svet ima v zvezi s tem široko diskrecijsko pravico za določitev oseb, subjektov in organov, proti katerim bi morali biti uvedeni taki ukrepi, to je pravico, za katero se mi zdi, da jo je mogoče izenačiti z diskrecijsko pravico, ki mu je priznana v okviru boja proti terorizmu. Priznam, da ne razumem, s kakšno pravno subtilnostjo bi bilo mogoče pojasniti, da se individualne pravice oseb, osumljenih sodelovanja pri terorističnih dejavnostih, zaščitijo bolj kot pravice oseb, osumljenih sodelovanja z avtoritarnim režimom, proti kateremu se namerava boriti Unija.

58. Poleg tega je treba presojo „povezave“, ki jo z vladajočim režimom – pravim ciljem omejevalnih ukrepov – načeloma vzdržuje vsaka oseba, vpisana na seznam oseb, katerih premoženje je treba zamrzniti, izvesti avtonomno glede na vprašanje, ali lahko navedene osebe uveljavljajo pravice do obrambe. Tudi če bi Sodišče razsodilo, da sta člena 60 ES in 301 ES zadostni pravni podlagi sporne

46 — Sodba z dne 12. decembra 2006 (T-228/02, ZOdl., str. II-4665, točka 159).

47 — Zgoraj v opombi 40 navedena sodba.

48 — Zgoraj v opombi 46 navedena sodba.

49 — Točka 122 izpodbijane sodbe.

50 — Zgoraj navedena sodba Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu, točka 91.

51 — Glej točko 123 izpodbijane sodbe.

uredbe, bi moralo vseeno ugotoviti, da povezava pritožnika z burmanskim režimom ne zadostuje, da bi bil Svet oproščen upoštevanja njegovih pravic do obrambe, kot sem že predlagal v drugem kontekstu⁵². Bolj ko se na tem področju oddaljimo od središča oblasti in sprejemanja odločitev, ohlapnejša postane povezava z vladajočim režimom, na katerega se dejansko nanašajo ukrepi, in obveznejše postane upoštevanje pravic do obrambe.

59. Drugič, kako narava akta vpliva na to vmesno ugotovitev?

60. Zdi se, da je vprašanje narave uredbe, s katero se izvaja sistem sankcij proti tretji državi in s katero so za ta namen opredeljeni omejevalni ukrepi proti fizičnim in pravnim osebam, naštetim v prilogi, rešilo Sodišče v sodbi *Bank Melli Iran proti Svetu*⁵³, v kateri je razsodilo, da ima priloga k taki uredbi enake učinke kot uredba⁵⁴. Zato bi se sklepanje Splošnega sodišča v točki 123 in naslednjih izpodbijane sodbe lahko zdelo pravno utemeljeno, saj je Splošno sodišče analizo oprlo na izključno regulativno naravo spornega akta, da bi pritožniku zavrnilo priznanje pravic do obrambe.

61. Vendar pa se pri taki presoji ne upošteva pomemben sklop sodne prakse Sodišča na področju omejevalnih ukrepov. Namreč, tudi ob predpostavki edinstvene pravne opredelitve sporne uredbe iz te sodne prakse izhaja, da to ne sme preprečiti priznanja pravic do obrambe. V središču zadeve *Kadi* je že bilo vprašanje zakonitosti uredbe, kar pa Sodišču ni preprečilo razsodbe, da je „[treba] z vidika konkretnih okoliščin, ki so pripomogle k vključitvi imen pritožnikov na seznam posameznikov [...], na katere se nanašajo omejevalni ukrepi [...], ki je vsebovan v Prilogi I k [zadevni] uredbi, [...] presoditi, da pravice obrambe, zlasti pravica do izjave in pravica do učinkovitega sodnega nadzora, očitno niso bile spoštovane“⁵⁵. To priznanje je nujno, da bi bila fizičnim in pravnim osebam, vključenim na te sezname, ponujena minimalna jamstva, zlasti postopkovna,⁵⁶ naj bodo te na sezname vključene zaradi svojih dejavnosti, povezanih s terorizmom, ali zaradi svojih dejavnosti, povezanih z državno politiko, ki jo mednarodna skupnost obsoja, ter da bi bilo zagotovljeno upoštevanje načela učinkovitega sodnega varstva⁵⁷.

62. Trditev v točki 123 izpodbijane sodbe, v skladu s katero se pravice do obrambe ne uporabljajo za pritožnika, torej pomeni napačno uporabo prava. Vendar ker je Splošno sodišče poglobilo analizo, ki se je nanašala tudi na vprašanje, ali bi bilo treba pritožniku odobriti predhodno obvestitev o dejanskih in pravnih elementih in pravico do predhodnega zaslišanja, navedena trditev ne pomeni napačne uporabe prava, zaradi katere bi bila lahko izpodbijana sodba razveljavljena. Treba je torej analizirati še druge dele pritožbenega razloga.

b) Domnevna kršitev pravice do predhodne sporočitve razlogov in pravica do predhodnega zaslišanja (prvi del tretjega pritožbenega razloga)

63. Kar zadeva predhodno sporočitev razlogov, je Splošno sodišče v točkah od 124 do 126 izpodbijane uredbe razsodilo, da so bile upoštevene pravne in dejanske okoliščine pritožniku znane pred sprejetjem sporne uredbe in da ni bilo nujno, da bi bili ti elementi znova zagotovljeni pred sprejetjem navedene uredbe. Splošno sodišče je pri tem velik pomen pripisalo dejstvu, da omejevalni ukrepi za pritožnika veljajo od leta 2003 in da sporna uredba med drugim temelji na skupnih stališčih, ki naj bi pomenila „vse pravne in dejanske okoliščine za sprejetje in ohranitev zadevnih omejevalnih ukrepov“⁵⁸.

52 — Glej točko 67 mojih sklepnih predlogov v zadevi *Bank Melli Iran proti Svetu*, navedeni v opombi 28.

53 — Sodba z dne 16. novembra 2011 (C-548/09 P).

54 — Zgoraj navedena sodba *Bank Melli Iran proti Svetu*, točke 45, 46 in 51.

55 — Zgoraj navedena sodba, točka 334.

56 — Prav tam, točka 42.

57 — Glej zgoraj navedeno sodbo *Bank Melli Iran proti Svetu*, točka 47.

58 — Točka 124 izpodbijane sodbe.

64. Vseeno ugotavljam, da to ne velja za pritožnikov individualni položaj, čeprav so v skupnih stališčih in sporni uredbi, s katero se izvajata, navedeni razlogi za izvajanje politike sankcij proti Zvezi Burma, pri čemer je res zadostno predstavljen skrb vzbujajoč nacionalni politični položaj. Iz spisa in sodbe Splošnega sodišča namreč izhaja, da pritožniku nikoli niso bili sporočeni osebni razlogi za njegov vpis na seznam. Pritožnik iz branja sporne uredbe morda v povezavi s skupnimi stališči razume le, da je vpisan zaradi izvajanja pritiska na tretjo državo samo kot očetov sin. Od leta 2003 ni bil predložen noben dokaz, da ima koristi od gospodarske politike burmanskega režima. Od leta 2003 Svet tudi ni navedel, da vpis pritožnika temelji na domnevi, da se za družinske člane osebe, ki ima koristi od gospodarske politike burmanske vlade, šteje, da imajo tudi koristi od navedene politike, dokler ne predložijo nasprotnega dokaza. Kot je navedlo Splošno sodišče, je res, da je Svet pojasnil razloge, zaradi katerih je omejevalne ukrepe razširil na osebe, ki imajo koristi od gospodarske politike burmanskega režima.⁵⁹ Vendar pa tako pojasnilo ni bilo nikoli zagotovljeno, kar zadeva njihove družinske člane.⁶⁰ Splošno sodišče je torej v točki 126 izpodbijane sodbe napačno razsodilo, da „so bile v obravnavanem primeru pravne in dejanske okoliščine [pritožniku] znane, preden je Svet sprejel sporno uredbo“.

65. Naj ob koncu analize v zvezi s tem opozorim, da je pravna ureditev, v katero spada prvi vpis imena osebe na seznam, kot je seznam iz Priloge VI k sporni uredbi, načeloma manj ugodna za navedeno osebo, kot kadar gre za podaljšanje, v tem smislu, da lahko razmisleki glede učinkovitosti omejevalnih ukrepov v neki meri upravičijo, da se pravice do obrambe ne uporabljajo v celoti, vsaj med nepravdnim postopkom.⁶¹ Ni mogoče izključiti, da so ti razmisleki še vedno upoštevni tudi v primeru podaljšanja navedenih ukrepov. Vendar mora tedaj sodišče Unije po potrebi preveriti, ali posebne okoliščine, ki v okviru prvega vpisa upravičujejo, da so pravice do obrambe vpisanih oseb prilagojene, še vedno veljajo pri podaljšanju. Vzpostaviti mora tudi ravnotežje med, po eni strani, ciljem, ki si ga je zastavila Unija, in nezmožnostjo, da se institucijam naložijo prevelike postopkovne omejitve, zaradi katerih bi bilo lahko njihovo delovanje ohromljeno, in, po drugi strani, potrebo po tem, da se posamezniku v zadostni meri zagotovi postopkovno varstvo. Treba je ugotoviti, da Splošno sodišče ni vzpostavilo takega ravnotežja, čeprav je obravnavalo fizično osebo, ki ni niti burmanski voditelj niti član družine burmanskega voditelja, ampak samo sin osebe, ki ima korist od gospodarske politike, ki jo izvajajo ti voditelji.

66. Kar zadeva pravico do predhodnega zaslišanja, je mogoče sprejeti podobno stališče, kot je bilo predstavljeno v zvezi z zahtevo po predhodni sporočitvi razlogov. Čeprav je Sodišče v sodbi Kadi razsodilo, da se „[g]lede pravic obrambe, zlasti pa pravice do izjave, [...] od organov Skupnosti glede omejevalnih ukrepov, kakršni so tisti, ki jih določa izpodbijana uredba, ne zahteva, da sporočijo te razloge pred prvo vključitvijo posameznika [na seznam],“⁶² in da „[i]z enakih razlogov, ki prav tako izhajajo iz cilja, ki ga zasleduje izpodbijana uredba, in učinkovitosti ukrepov, ki jih določa, organi Skupnosti tudi niso bili zavezani, da pritožnika zaslišijo pred prvo vključitvijo“⁶³, se njegovo stališče zdi jasno omejeno na primer prvega vpisa. V tej zadevi pa gre za podaljšanje.

67. Analiza Splošnega sodišča v točkah od 127 do 133 izpodbijane sodbe temelji na splošnem pristopu. Splošno sodišče je namreč preverilo, ali je pritožnik od leta 2003 – datuma, na katerega so bili omejevalni ukrepi prvič sprejeti proti pritožniku – lahko učinkovito uveljavljal svoje stališče, in glede na razvoj predpisov Unije sklenilo, da bi lahko na svojo zahtevo večkrat uveljavljal svoje stališče.⁶⁴

59 — Točka 125 izpodbijane sodbe.

60 — Glej uvodno izjavo 4 Skupnega stališča 2006/318. V sporni uredbi poleg tega ni nikjer navedeno, da bi morala biti zamrznjena tudi sredstva družinskih članov.

61 — Zgoraj navedena sodba Kadi, točki 339 in 340.

62 — Prav tam, točka 338.

63 — Prav tam, točka 341.

64 — Točke od 129 do 131 izpodbijane sodbe.

68. Tak pristop se mi sploh ne zdi zadovoljiv iz dveh razlogov. Po eni strani je pritožniku naloženo breme, naj na svojo pobudo predstavi svoje stališče Svetu. Po drugi strani ne vsebuje odgovora na vprašanje, ali bi bilo treba v okviru sprejetja sporne uredbe predvideti predhodno zaslišanje. Splošno sodišče je odgovorilo samo na pritožnikovo trditev, da bi ga moral Svet pozvati, naj predstavi svoje stališče pred sprejetjem sporne uredbe, pri čemer je menilo, da je lahko navedeni pritožnik svoje stališče Svetu izrazil pred sprejetjem uredbe glede na razvoj predpisov, torej ob različnih ponovnih preučitvah in podaljšanjih skupnih stališč.

69. Sklepanje Splošnega sodišča temelji na zelo hipotetičnih podlagah. Ko trdi, da bi lahko Svet učinkovito upošteval izrecno pritožnikovo posredovanje v okviru ponovne preučitve Skupnega stališča 2006/318⁶⁵, ne odgovori na vprašanje, ali je, če pritožnik ne izkoristi te možnosti, kljub vsemu posledica ta, da je Svet oproščen organiziranja predhodnega zaslišanja ob sprejetju uredbe, s katero se izvaja, kar zadeva Skupnost, navedeno skupno stališče.

70. Nazadnje je Splošno sodišče še menilo, da tudi če bi bilo treba pritožniku priznati pravico do predhodnega zaslišanja, to v skladu z ustaljeno sodno prakso ne bi vplivalo na zakonitost sporne uredbe, saj tako zaslišanje ne bi moglo privedi do drugačnega rezultata.⁶⁶ Splošno sodišče se za tako ugotovitev opira zlasti na dejstvo, da pritožnik ni oporekal niti političnemu položaju v Burmi, niti poklicni funkciji svojega očeta, niti družinski vezi z njim. Prav tako ni dokazal, da se je ločil od njega, tako da mu „njegov položaj [...] ne prinaša nobenih koristi“.⁶⁷

71. Ker pritožniku niso bili predhodno sporočeni razlogi za njegov osebni vpis na seznam, mu po mojem mnenju po sprejetju sporne uredbe ni mogoče očitati, da ni uveljavljal trditev, ki bi jih mogel, in iz tega sklepati, da neobstoj predhodnega zaslišanja ne vpliva na zakonitost akta. Poleg tega je za pritožnika očitno nemogoče oporekati družinski vezi z očetom, saj je sinovstvo, razen v redkih izjemah, fiksno in trajno stanje.

72. Res je, da je pritožnik po objavi Obvestila z dne 11. marca 2008 na svojo pobudo zahteval od Sveta, naj mu predloži razloge za njegov vpis. Pritožnik v dopisu, v katerem se še vedno sprašuje o pravih razlogih za svoj vpis na seznam, navaja, da je bil lastnik delnic dveh očetovih družb samo med letoma 2005 in 2007 in da torej v letu sprejetja sporne uredbe ni bil več lastnik teh delnic. Svet v svojem odgovoru ni želel upoštevati tega očitno novega podatka in je ohranil vpis pritožnika. Jasno je, da je to popolnoma v diskrecijski pravici Sveta. Toda Splošno sodišče uporabi te elemente in sklepa, da to dejansko dokazuje, da tudi če bi bilo organizirano predhodno zaslišanje, to ne bi spremenilo stališča Sveta. Vendar se mi zdi sprejemljiva pritožnikova trditev na obravnavi, na kateri je svoj položaj opisal kot položaj posameznika, ki nima druge možnosti, kot da mora domnevati o razlogih, zaradi katerih je bil vpisan na seznam, in jih predložiti Svetu, da bi ga nazadnje poskušal prepričati, naj njegovo ime umakne s seznama. Z drugimi besedami, pritožniku ni mogoče očitati, da ni mogel niti naknadno ovreči domneve, na kateri je temeljil njegov vpis, saj ni bil dejansko nikoli seznanjen z navedeno domnevo. V teh okoliščinah Splošno sodišče ne more trditi, da morebitni neobstoj predhodnega zaslišanja pritožnika vsekakor ne bi vplival na zakonitost sporne uredbe, čeprav ni sporno, da dejansko ni mogel učinkovito uveljavljati svojega stališča, ker mu niso bili sporočeni pravi razlogi za njegov vpis.⁶⁸

73. Iz vseh zgoraj navedenih razlogov se mi zdi prvi del tretjega pritožbenega razloga utemeljen.

65 — Prav tam, točka 131.

66 — Prav tam, točka 132.

67 — Isto.

68 — Po analogiji glej zgoraj navedeno sodbo Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu, točka 162.

c) Domnevna kršitev pravice do učinkovitega sodnega varstva (drugi del tretjega pritožbenega razloga)

74. Pritožnik Splošnemu sodišču očita, da v okviru nadzora zakonitosti omejevalnih ukrepov ni uporabilo ustrezne ravni sodnega nadzora. Trditve Komisije, s katero izpodbija dopustnost tega očitka, ni mogoče sprejeti, ker je pritožnik v pritožbi dejansko navedel vprašanje intenzivnosti sodnega nadzora, ko je zatrjeval kršitev svoje pravice do učinkovitega sodnega varstva.

75. Vsebinsko je Splošno sodišče v točki 144 izpodbijane sodbe razsodilo, da je treba Svetu, ko odloča o gospodarskih sankcijah na podlagi členov 60 ES in 301 ES, priznati široko diskrecijsko pravico v zvezi z okoliščinami, ki jih je treba upoštevati, in da se mora, ker „sodišče presoje Sveta o dokazih, dejstvih in okoliščinah, ki upravičujejo sprejetje takih ukrepov, ne more nadomestiti s svojo presojo o tem, [...] nadzor Splošnega sodišča pri zakonitosti sklepa o zamrznitvi sredstev omejiti na preverjanje spoštovanja postopkovnih pravil, obrazložitve, materialne pravilnosti dejstev, morebitne napake pri presoji dejstev in zlorabo pooblastil“.

76. V zvezi s to točko opažam predvsem, da Splošno sodišče omenja „sklep“ o zamrznitvi sredstev, tako da se zdi, da splošen pomen spornega akta, pri katerem je Splošno sodišče tako vztrajalo v okviru preučitve pravne podlage, postavlja na drugo raven, in da se ni obotavljalo podpreti svojega stališča z navajanjem sodne prakse Splošnega sodišča, izdane na področju boja proti terorizmu, čeprav je v drugih delih izpodbijane sodbe poskušalo vzpostaviti jasno razlikovanje med omejevalnimi ukrepi, sprejetimi v okviru boja proti terorizmu, in omejevalnimi ukrepi, sprejetimi proti tretji državi. Izpodbijana sodba torej vsebuje več notranjih protislovij, ki se kažejo v tej točki 144.

77. Če se vrnem k vprašanju intenzivnosti sodnega nadzora, je res, da se sodna praksa Splošnega sodišča na tem področju nenehno spreminja. Njegovo stališče v izpodbijani sodbi izhaja neposredno iz točke 159 zgoraj navedene sodbe Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu. Vendar je Splošno sodišče nekaj točk višje v navedeni sodbi sprejelo načelo celovitejšega nadzora.⁶⁹ Vsekakor je razvilo zelo jasno sodno prakso v korist celovitega nadzora v sodbah People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu⁷⁰, Melli Bank proti Svetu in Bank Melli Iran proti Svetu⁷¹ ter nazadnje v sodbi Kadi proti Komisiji, izdani po tem, ko je Sodišče zadevo vrnilo v ponovno sojenje Splošnemu sodišču⁷².

78. Po mojem mnenju sta za našo zadevo najupoštevnejši seveda sodbi Melli Bank proti Svetu in Bank Melli Iran proti Svetu, ker sta se nanašali na omejevalne ukrepe, uvedene v okviru sistema sankcij proti tretji državi. Glede na ti sodbi je Splošno sodišče menilo, da je treba razlikovati med, po eni strani, določbami o splošnih pravilih, s katerimi so opredeljena podrobna pravila o omejevalnih ukrepih, za katere je treba uporabiti omejen sodni nadzor, da ne bi posegali v široko diskrecijsko pravico, ki je na tem področju tradicionalno priznana Svetu, ter, po drugi strani, seznamami, na katerih so našteje osebe, na katere se konkretno nanašajo omejevalni ukrepi in v zvezi s katerimi je treba opraviti celovit sodni nadzor.

79. To stališče se zdi popolnoma v skladu s sodno prakso Sodišča. Res je, da Sodišču ni bilo treba nikoli odločiti o intenzivnosti sodnega nadzora nad omejevalnimi ukrepi, kot so ti v okviru te pritožbe. Vendar sem že navedel, da se lahko sodna praksa s področja boja proti terorizmu *mutatis mutandis* uporablja tudi v okviru sistema sankcij proti tretji državi. Ugotavljam, da je Sodišče v sodbi Kadi⁷³ priporočalo celovit nadzor omejevalnih ukrepov in da je to stališče nedvoumno ponovilo v sodbi E in F, v kateri je razsodilo, da „[k]er ni obrazložitve te navedbe, bi to lahko prav tako

69 — Glej točko 154 sodbe.

70 — Zgoraj navedena sodba, točki 74 in 75.

71 — Zgoraj navedeni sodbi Melli Bank proti Svetu z dne 9. julija 2009, točki 45 in 46, oziroma Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točki 36 in 37.

72 — Zgoraj navedena sodba, točke 126 in od 132 do 135. Za povzetek sodne prakse Splošnega sodišča na tem področju glej točko 139 in naslednje navedene sodbe.

73 — Zgoraj navedena sodba, točka 326.

preprečilo primeren sodni nadzor njene materialne zakonitosti, ki zajema zlasti preverjanje dejstev, dokazov in informacij, navedenih v njeno utemeljitev. [...] [T]ak nadzor [se] izkaže za nujen, da bi se zagotovilo pravično ravnotežje med zahtevami boja proti mednarodnemu terorizmu in varstvom temeljnih svoboščin in pravic⁷⁴. Prav tako pred kratkim je bilo Sodišče pozvano, naj sprejme dokončno stališče v zvezi s tem.⁷⁵

80. Pri določitvi intenzivnosti nadzora ni toliko pomemben okvir sprejetja omejevalnih ukrepov – kot je boj proti terorizmu – kot precejšen vpliv navedenih ukrepov na individualni položaj oseb na seznamu, ki so nedvomno resno prizadete.

81. Sodišče torej pozivam, naj v okviru te pritožbe potrdi enako raven zahteve glede opredelitve intenzivnosti sodnega nadzora, ki jo mora sodišče Unije uporabiti v primeru omejevalnih ukrepov proti fizičnim osebam, ki niso voditelji, v okviru sistema sankcij, sprejetega proti tretji državi, ter sočasno prizna široko diskrecijsko pravico Svetu pri presoji primernosti in podrobnih pravil za njihovo izvajanje.

82. Iz točk 144 in 145 izpodbijane sodbe tako očitno izhaja, da Splošno sodišče ni uporabilo ustrezne ravni sodnega nadzora, saj je preverilo samo, ali je bila upoštevana obveznost obrazložitve, ne da bi preverilo zlasti obstoj dokaznih sredstev, ki podpirajo trditve Sveta, da ima pritožnik dejansko korist od gospodarske politike burmanskega režima.

83. Ker je bilo pravo v izpodbijani sodbi znova napačno uporabljeno, je treba ta drugi del tretjega pritožbenega razloga šteti za utemeljenega.

d) Vprašanje obvestitve (tretji del tretjega pritožbenega razloga)

84. Glede vprašanja, ali bi moral biti pritožnik individualno obveščen o sporni uredbi, imam resne pomisleke v zvezi z njegovo dopustnostjo. Pritožnik namreč z nobenim tožbenim razlogom, ki ga je uveljavljal pred Splošnim sodiščem, ni ugovarjal zaradi tega, ker ga Svet ni individualno obvestil. Zato Splošno sodišče v izpodbijani sodbi tega razloga ni presodilo – prav zato –, ker ga ni bilo. Zato tudi ob predpostavki, da je pritožnik nameraval na stopnji pritožbe načeti to vprašanje, njegove trditve vsekakor niso usmerjene zoper izpodbijano sodbo. Tu gre torej očitno za pritožbeni razlog, ki ga je pritožnik na novo predstavil na stopnji replike v odziv na odgovor na pritožbo Komisije, v katerem opozarja na trditve, ki jih je predstavila v okviru drugih pritožb,⁷⁶ ne da bi predhodno preverila, ali je to koristno v okviru te zadeve, ker pritožnik v pritožbi ni nikoli navajal pritožbenega razloga niti uveljavljal trditve, ki se nanaša na obveznost obvestitve. Razprava med strankami v postopku ob repliki in dupliki ter nato na obravnavi ne bi smela zavesti Sodišča glede dopustnosti trditve v zvezi z obvestitvijo, ki v najboljšem primeru pomenijo nov pritožbeni razlog v zvezi s kršitvijo obveznosti obvestitve s strani Sveta, ki je zato nedopusten, saj je pristojnost Sodišča omejena na presojo pravne rešitve razlogov, obravnavanih na prvi stopnji.⁷⁷

85. Iz zgoraj navedenih razlogov Sodišču torej predlagam, naj ugotovi prvima deloma tretjega pritožbenega razloga.

74 — Sodba z dne 29. junija 2010 (C-550/09, ZOdl., str. I-6213, točka 57).

75 — Glej točki 254 in 255 sklepnih predlogov generalne pravobranilke E. Sharpston, predstavljenih v zadevi Francija proti People's Mojahedin Organization of Iran, ki še poteka (C-27/09 P).

76 — Glede na njene besede: glej točko 41 odgovora na pritožbo Komisije.

77 — Med obsežno sodno prakso glej sodbi z dne 1. februarja 2007 v zadevi Sison proti Svetu (C-266/05 P, ZOdl., str. I-1233, točka 95 in navedena sodna praksa) in z dne 21. septembra 2010 v združenih zadevah Švedska in drugi proti API in Komisiji (C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, ZOdl., str. I-8533, točka 126 in navedena sodna praksa).

C – Drugi pritožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve sporne uredbe

1. Trditve strank

86. Pritožnik trdi, da bi moral Svet, kadar fizično osebo poimensko vpiše na seznam, predložiti posebne in konkretne razloge za navedeni vpis. Ta navedba je še toliko pomembnejša, ker pritožnik ni mogel biti predhodno zaslišan. Svet naj bi priznal to obveznost navedbe posebnih in konkretnih razlogov za vsak vpis posameznika.⁷⁸ Pritožnik nato na podlagi sodne prakse Splošnega sodišča⁷⁹ opozarja, da mora Svet navesti razloge, zaradi katerih je menil, da je določen posameznik ali subjekt del kategorije, na katero se nanaša uredba o zamrznitvi sredstev. Svet bi torej moral navesti natančne razloge, na podlagi katerih je lahko menil, da ima pritožnik koristi od vladne gospodarske politike. Navedena nista niti razlog za njegov vpis, kot je zatrjevano ravnanje ali dejstvo, da je sin svojega očeta, niti domneva, da imajo družinski člani koristi od navedene politike. Splošno sodišče je torej napačno razsodilo, da je Svet izpolnil svojo obveznost obrazložitve.

87. Svet po drugi strani meni, da so bili razlogi za vpis pritožnika jasno predstavljeni v Skupnem stališču 2003/297, na podlagi katerega so bila pritožnikova sredstva prvič zamrznjena, in v Skupnem stališču 2006/318 in da mu ni bilo treba navesti drugih razlogov kot samo dejstvo, da je pritožnik sin svojega očeta. Komisija meni, da pritožnik samo ponavlja trditve, ki jih je že navedel pred Splošnim sodiščem in na katere je to odgovorilo popolnoma pravilno z uporabo tradicionalnih meril, opredeljenih v sodni praksi Splošnega sodišča in Sodišča za presojo zadostnosti obrazložitve akta. Pritožnik ne more trditi, da ni vedel za okoliščine, v katerih je bila sporna uredba sprejeta, saj je bil izpostavljen tem ukrepom od leta 2003. Ve tudi, da je bil razlog za njegov vpis tveganje obidenja ukrepov, sprejetih zoper njegovega očeta. Ker od takrat ni bilo nobene pomembne dejanske ali pravne spremembe, Svetu ni bilo treba izrecno spomniti na razloge za vpis pritožnika. Vsekakor je v Prilogi VI k sporni uredbi navedeno, da je pritožnik sin svojega očeta in da je bil lahko vpisan samo na tej podlagi. Svet in Komisija torej predlagata, naj se pritožbeni razlog zavrne.

2. Analiza

88. Kot je pravilno poudarilo Splošno sodišče, je cilj obveznosti obrazložitve postaviti zadevno stranko v položaj, v katerem ima dovolj podatkov za presojo, ali je akt, ki se nanaša nanjo, utemeljen ali pa vsebuje morebitne napake.⁸⁰ S preverjanjem, ali je institucija, ki je akt izdala, upoštevala svojo obveznost obrazložitve, je torej mogoče ugotoviti, ali je imela zadevna stranka možnost braniti svoje pravice.⁸¹

89. Sklepanje Splošnega sodišča v zvezi s tem je jasno razdeljeno na dve fazi. Najprej je preverilo zadostnost obrazložitve, kar zadeva sprejetje sistema sankcij proti Zvezi Burma⁸², nato je preverilo, ali so zadostno obrazloženi tudi omejevalni ukrepi, sprejeti proti pritožniku⁸³. Kar zadeva splošno obrazložitev sistema sankcij, se ne bi vračal k njej, saj ugotovitev Splošnega sodišča sploh ni sporna.

90. Drugače velja za presojo Splošnega sodišča glede obrazložitve omejevalnih ukrepov, sprejetih proti pritožniku. Svet bi moral jasno in nedvoumno predstaviti sklepanje, na podlagi katerega je pritožnikovo ime vpisal v Prilogo, v kateri so zbrane „osebe, ki imajo koristi od vladne gospodarske politike“, da bi se pritožnik lahko seznanil z utemeljitvami ukrepa in branil svoje pravice. Obveznost obrazložitve, ki jo

78 — Pritožnik v zvezi s tem navaja dokument 7697/07 z dne 3. aprila 2007, ki ga je navedel tudi Svet v odgovoru na tožbo pred Splošnim sodiščem.

79 — Zgoraj navedeni sodbi Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu in Melli Bank proti Svetu.

80 — Točka 94 izpodbijane sodbe in navedena sodna praksa.

81 — Sodba z dne 17. marca 1983 v zadevi Control Data Belgium proti Komisiji (294/81, Recueil, str. 911, točka 14).

82 — Točka 99 in naslednje izpodbijane sodbe.

83 — Točka 103 in naslednje izpodbijane sodbe.

ima Svet v primeru omejevalnih ukrepov, je opredeljena tudi z vidika načela učinkovitega sodnega varstva, k zagotavljanju katerega mora prispevati obrazložitev akta. Zato bi moralo Splošno sodišče ugotoviti, ali je pritožnik dejansko lahko razumel, kaj se mu očita, in presodil utemeljenost omejevalnih ukrepov, sprejetih proti njemu.⁸⁴

91. Iz točke J1c Priloge VI k sporni uredbi so poleg pritožnikove identitete razvidni njegov spol in datum rojstva ter da je sin svojega očeta. V sporni uredbi pa ni nikjer navedena domneva, v skladu s katero imajo družinski člani oseb, ki imajo koristi od burmanske vladne gospodarske politike, tudi koristi od navedene politike.

92. Ne prepriča me trditev Splošnega sodišča, v skladu s katero je Svet izpolnil svojo obveznost obrazložitve sporne uredbe, sprejete leta 2008, ker je leta 2003 v Skupnem stališču, na podlagi katerega je bil pritožnik prvič vpisan na seznam, navedel razloge, na podlagi katerih je zamrznitev sredstev razširil na družinske člane.⁸⁵ Po eni strani je v uvodni izjavi 3 Skupnega stališča 2003/297, na katero je Splošno sodišče oprlo svoje sklepanje, navedeno samo dejstvo, da je področje uporabe omejevalnih ukrepov razširjeno na osebe, ki imajo koristi od burmanske vladne gospodarske politike, in njihovo družino, ne da bi bili pojasnjeni razlogi za to razširitev na družinske člane. Po drugi strani ni mogoče trditi, da je bilo pritožniku, ki je bil tedaj star 16 let, le na tej podlagi omogočeno, da brani svoje pravice, in da je to stanje veljalo do sprejetja sporne uredbe, medtem ko je pritožnik vpisan v Prilogo, iz naslova katere je mogoče razumeti, da je razlog za njegov vpis prav dejstvo, da ima koristi od burmanske vladne gospodarske politike.⁸⁶ Glede na to, da v navedeno prilogo niso vpisani vsi člani družine Taya Zaja, menim, da je pritožnik težko menil, da je njegov vpis temeljil in še temelji samo na njegovi družinski pripadnosti. V izjavah, ki jih vsebuje prvotno skupno stališče in so ponovljene v zaporednih skupnih stališčih, zlasti v Skupnem stališču, ki ga izvaja sporna uredba, je navedeno samo, da je treba zamrzniti sredstva družinskih članov oseb, ki imajo koristi.⁸⁷ Preprosta tovrstna trditev ne more pomeniti obrazložitve, ker podlaga za zamrznitev sredstev teh oseb še vedno ni ugotovljena. Dokaz za to je, da je moralo Splošno sodišče, kot sem že navedel, *ex nihilo* ustvariti domnevo, na podlagi katere je bilo mogoče *a posteriori* pojasniti razloge za vpis pritožnika.

93. Vendar tudi ta domneva ni enopomenska. Po eni strani namreč Splošno sodišče trdi, da je razširitev zamrznitve sredstev na družinske člane upravičena, ker je mogoče domnevati, da imajo tudi ti koristi od burmanske vladne gospodarske politike. Splošno sodišče je poleg tega menilo, da je Svet zadostno pojasnil naravo koristi, ki „sta jih [pritožnik] ali [njegov] oče imela od gospodarske politike“⁸⁸, pri čemer je menilo, da očetove koristi izhajajo iz funkcije izvršnega direktorja. Po drugi strani je Splošno sodišče prav v okviru preučitve zadostnosti obrazložitve menilo, da pritožnik ne more trditi, da ni poznal razlogov za svoj vpis, medtem ko je v pisanjih navedel „nevarnost, da se obide zamrznitev premoženja [njegovega] očeta z morebitnim prenosom sredstev na druge člane njegove družine“⁸⁹.

94. Splošno sodišče tako z izjemno dinamično razlago sporne uredbe ni odpravilo vsakršnega dvoma glede dejanskega razloga za vpis pritožnika, tako da na podlagi sklepanja Splošnega sodišča v točkah 106 in 107 izpodbijane sodbe ni mogoče trditi, da je bilo iz predložene obrazložitve jasno in nedvoumno razvidno sklepanje Sveta pri navedenem vpisu.

84 — Glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu, točka 87.

85 — Glej točko 104 izpodbijane sodbe.

86 — S sprejetjem Uredbe št. 353/2008, s katero je bilo dodano sklicevanje na druge osebe, povezane z režimom (glej točko 13 teh sklepnih predlogov), se položaj pritožnika v tem pogledu ni izboljšal.

87 — Glej zlasti uvodno izjavo 4 Skupnega stališča 2006/318.

88 — Točka 107 izpodbijane sodbe.

89 — Točka 106 izpodbijane sodbe.

95. Ta neskladnost, ki jo vsebuje preučitev tožbenega razloga v zvezi z neupoštevanjem obveznosti obrazložitve v izpodbijani sodbi, ima nazadnje nasproten učinek od učinka, ki si ga prizadeva doseči Splošno sodišče, ker kaže na neprijeten položaj, v katerega je Svet postavil sodišče Unije, ko je moralo opraviti sodni nadzor sporne uredbe. V teh okoliščinah bi se lahko izkazalo celo, da navedenemu sodišču ni bilo omogočeno, da bi pravilno izvedlo svoj nadzor, medtem ko je to tudi cilj, ki se ga prizadeva doseči z obveznostjo obrazložitve.

96. Zato je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je v točki 108 izpodbijane sodbe razsodilo, da je Svet izpolnil svojo obveznost obrazložitve omejevalnih ukrepov, sprejetih proti pritožniku. Drugemu pritožbenemu razlogu je treba torej ugoditi.

D – Četrta in zadnji pritožbeni razlog: kršitev lastninske pravice in načela sorazmernosti

1. Trditve strank

97. Pritožnik navaja dve trditvi. Po eni strani v zvezi z njim niso bila upoštevana postopkovna jamstva, povezana z lastninsko pravico, ker ni imel primerne priložnosti predstaviti svoje zadeve. Niti Svet niti Splošno sodišče nista sestavila spisa, v katerem bi bila utemeljena potreba po ohranitvi tako strogih ukrepov proti pritožniku, čeprav ni bilo nikoli dokazano, da je imel pritožnik večje koristi od gospodarske politike vladajočega režima kot kateri koli drugi burmanski državljani. Po drugi strani meni, da omejevalni ukrepi proti njemu pomenijo precejšnjo omejitev njegove lastninske pravice ob upoštevanju splošnega obsega in trajanja ukrepov. V zvezi s tem opozarja, da ti ukrepi zanj veljajo od leta 2003, to je od njegovega 16. leta. Zamrznitev njegovih sredstev je poleg tega popolna zamrznitev, ki je časovno in celo količinsko neomejena; navedeni ukrepi so torej pritožnika prizadeli trajno. Tako je bila pritožnikova lastninska pravica kršena nesorazmerno.

98. Svet predlaga zavrnitev pritožbenega razloga in se popolnoma strinja z ugotovitvijo Splošnega sodišča, v skladu s katero se omejitev pritožnikove lastninske pravice ne more izkazati za nesorazmerno ali neustrezno, pri čemer opozarja na pomen cilja, zastavljenega s sporno uredbo, in možnost, puščeno pritožniku, da dokaže, da se je ločil od svojega očeta, in tako ustavi poseganje v uresničevanje svoje lastninske pravice. Ukrepi proti pritožniku so torej po mnenju Sveta časovno omejeni. Poleg tega Svet meni, da je imel pritožnik primerno priložnost predstaviti svojo zadevo, saj je Svet na njegovo zahtevo ponovno preučil njegov položaj. Omejevalni ukrepi proti njemu se torej zdijo upravičene in sorazmerne omejitve njegove lastninske pravice.

99. Komisija podpira stališče Sveta. Vseeno dodaja dva elementa. Najprej meni, da je trditev, da pritožnik ni mogel predstaviti svoje zadeve pred organi, neupoštevna. Izpodbija še pritožnikovo trditev, da se omejevalni ukrepi proti njemu nanašajo na celotno njegovo premoženje, čeprav iz člena 21 sporne uredbe izhaja, da se navedeni ukrepi uporabljajo samo na ozemlju Unije in zunaj ozemlja Unije samo za državljane Unije, pravne osebe, ustanovljene po pravu države članice Unije, oziroma fizične ali pravne osebe glede dejavnosti, ki jih izvajajo v Uniji.

2. Analiza

100. Iz ustaljene sodne prakse Sodišča, na katero je Splošno sodišče opozorilo v točki 156 izpodbijane sodbe, izhaja, da lastninska pravica v pravnem redu Unije ni zasnovana kot absolutna pravica, ampak je, nasprotno, pravica, ki jo je mogoče omejiti. Izvrševanje lastninske pravice se lahko omeji, zlasti če te omejitve ustrezajo cilju v splošnem interesu, ki si ga Skupnost prizadeva doseči, ter če glede na zastavljeni cilj ne pomenijo nesorazmernega in nedopustnega ukrepa, ki bi ogrožal samo bistvo navedene pravice.

101. Naj takoj navedem, da pritožnik ni izpodbijal dejstva, da si sporna uredba prizadeva doseči cilj v splošnem interesu. Druge stranke v postopku tudi niso izpodbijale dejstva, da je pritožnik na podlagi naloženih ukrepov utrpel omejitev uresničevanja svoje lastninske pravice, ki jo je treba opredeliti kot znatno.⁹⁰ Treba je torej preveriti še, ali navedena omejitev ne pomeni nesorazmernega in nedopustnega ukrepa, ki bi ogrožal samo bistvo pritožnikove lastninske pravice.

102. V zvezi s tem je Splošno sodišče upravičeno opozorilo na načelo iz sodne prakse, v skladu s katerim „je pomen ciljev uredbe, ki določa sankcije, lahko tak, da upravičuje morebitne negativne posledice, tudi razmeroma hude za nekatere zadevne osebe, vključno z osebami, ki niti najmanj niso odgovorne za položaj, zaradi katerega je bilo treba sprejeti zadevne ukrepe, vendar jih ti ukrepi prizadenejo zlasti v njihovi lastninski pravici“.⁹¹

103. Kar zadeva trditve v zvezi s trajanjem uporabe omejevalnih ukrepov, naj opozorim, da je namen ničnostne tožbe, vložene pri Splošnem sodišču, izpodbijati prav zakonitost sporne uredbe, natančneje, omejevalnih ukrepov, ki se z njo izvajajo proti pritožniku. Res je, da so navedeni ukrepi dejansko podaljšani. Vseeno menim, da namen trditve, navedenih najprej v okviru ničnostne tožbe, nato v okviru pritožbe, ne bi smel biti, da se Sodišču predlaga, naj odloči, čeprav postransko, o zakonitosti ukrepov, ki so bili proti pritožniku sprejeti od leta 2003. Razen če se prevzame tveganje precejšnje razširitve predmeta spora, kar je v okviru pritožbe načeloma prepovedano, menim, da Sodišče omejevalnih ukrepov, ki so bili leta 2008 podaljšani s sporno uredbo, ne more šteti za kršitev lastninske pravice, ker so taki ukrepi naloženi od leta 2003 in ker je bil pritožnik takrat mladoleten. V okviru te pritožbe je treba trditve, ki se nanaša na dejstvo, da se omejevalni ukrepi, ohranjeni s sporno uredbo, uporabljajo od leta 2003 na podlagi drugih normativnih aktov in torej pomenijo nedopustno omejitev uresničevanja pritožnikove lastninske pravice, šteti za neupoštevno.

104. Glede trditve, ki se nanaša na absolutno in neomejeno zamrznitev sredstev, je treba opozoriti, po eni strani, da glede na ugotovitev Splošnega sodišča sporna uredba določa možnost odobritve sprostitev ali uporabe sredstev pod nekaterimi pogoji, zlasti za kritje osnovnih potreb naštetih oseb.⁹²

105. Nazadnje pritožnik očita Splošnemu sodišču, da ni upoštevalo dejstva, da mu v nasprotju s tem, kar se zahteva s členom 1 Protokola št. 1 k Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: EKČP), ni bila nikoli ponujena primerna priložnost, da predstavi svojo zadevo. Ta del se torej nanaša na postopkovna jamstva, povezana z lastninsko pravico.

106. V zvezi s tem je pravilno trditi, da je Sodišče posvojilo zahteve, ki jih je postavilo Evropsko sodišče za človekove pravice, v skladu s katerim je treba „[k]ljub molku člena 1 Protokola št. 1 v zvezi s postopkovnimi zahtevami [...] tudi v postopkih, ki se uporabljajo [...], zadevni osebi dati ustrezno priložnost, da predstavi svojo zadevo pristojnim organom, da bi učinkovito izpodbijala ukrepe, ki posegajo v pravice, zagotovljene s to določbo. Za zagotovitev upoštevanja tega pogoja je treba postopke, ki se uporabljajo, upoštevati s splošnega vidika“⁹³.

107. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi upoštevalo te postopkovne zahteve in menilo, da je imel pritožnik od leta 2003 večkrat priložnost predstaviti svojo zadevo.⁹⁴ Splošno sodišče se pri tej ugotovitvi sklicuje predvsem na analizo tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo pravice do poštenega sojenja in tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo pravice do učinkovitega sodnega varstva.

90 — Glej točko 157 izpodbijane sodbe.

91 — Točka 160 izpodbijane sodbe in navedena sodna praksa.

92 — Točka 165 izpodbijane sodbe in člen 13 sporne uredbe.

93 — Sodba ESČP z dne 20. julija 2004 v zadevi Bäck proti Finski (*Recueil des arrêts et décisions* 2004-VII, točka 56 in navedena sodna praksa); glej tudi zgoraj navedeno sodbo Kadi, točka 368.

94 — Točka 170 izpodbijane sodbe.

108. Čeprav glede na svoje predhodne trditve⁹⁵ nisem prepričan, da bi bilo treba v tem okviru upoštevati priložnosti, ki so bile eventualno in potencialno ponujene pritožniku, da glede na razvoj aktov, ki so od leta 2003 vplivali na njegov položaj, predstavi svojo zadevo, se mi zdi po drugi strani veliko prepričljivejša trditev, ki se nanaša na obstoj Obvestila, ki ga je Svet 11. marca 2008 objavil v *Uradnem listu Evropske unije*⁹⁶ in katerega namen je med drugim opozoriti osebe na seznamu, da lahko pri Svetu vložijo prošnjo za ponovno obravnavo sklepa, s katerim so bile vključene na seznam, in izpodbijajo njegovo zakonitost pred Splošnim sodiščem. Čeprav je bilo to obvestilo objavljeno nekoliko po objavi sporne uredbe, nedvomno pomeni pomemben postopkovni način za ohranjanje lastninske pravice in njeno uresničevanje. Pritožnik je poleg tega po njegovi objavi začel korespondenco s Svetom. Zaradi tega obvestila se ta položaj tudi zelo razlikuje od položaja Y. A. Kadija, na katerega se sklicuje pritožnik. V zadevi Kadi je bila namreč sporna uredba „sprejeta [...], ne da bi [pritožnik] imel kakršno koli jamstvo, v okviru katerega bi lahko pristojnim organom predstavil svojo zadevo“⁹⁷. Tega pa v tej zadevi ni mogoče trditi.

109. Sodišču torej predlagam, naj četrti pritožbeni razlog zavrne.

IV – Tožba pred Splošnim sodiščem

110. V skladu s členom 61, prvi odstavek, drugi stavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko to ob razveljavitvi sodbe Splošnega sodišča samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje.

111. To po mojem mnenju velja v tem primeru, vsaj, kar zadeva prvi pritožbeni razlog.

112. Kot predlagam v točki 46 teh sklepnih predlogov, bi bilo treba izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem je zavrjen prvi tožbeni razlog, ki ga pritožnik uveljavlja na prvi stopnji in se nanaša na neobstoj pravne podlage sporne uredbe.

113. Kot sem že navedel, je Splošno sodišče po mojem mnenju v sodbi napačno uporabilo pravo, ker je člena 60 ES in 301 ES razlagalo preobširno. V teh okoliščinah in iz zgoraj navedenih razlogov je treba po mojem mnenju ugoditi prvemu pritožbenemu razlogu in torej razglasiti ničnost sporne uredbe v delu, v katerem se nanaša na pritožnika, in sicer zaradi neobstoja pravne podlage.

V – Stroški

114. Člen 122 Poslovnika določa, da če je pritožba utemeljena in če Sodišče samo dokončno odloči v sporu, Sodišče odloči tudi o stroških.

115. V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 istega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je pritožnik priglasil stroške, je treba Svetu naložiti plačilo stroškov v zvezi s postopkom pred Splošnim sodiščem in s to pritožbo.

VI – Predlog

116. Glede na vse navedene ugotovitve Sodišču predlagam, naj razglasi in odloči tako:

1. Sodba Splošnega sodišča z dne 19. maja 2010 v zadevi Tay Za proti Svetu (T-181/08) se razveljavi.

95 — Glej točko 103 teh sklepnih predlogov.

96 — Navedeno v točki 14 teh sklepnih predlogov.

97 — Zgoraj navedena sodba, točka 369.

2. Uredba Sveta (ES) št. 194/2008 z dne 25. februarja 2008 o obnovitvi in okrepitvi omejevalnih ukrepov v zvezi z Burmo/Mjanmarom in o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 817/2006 se razglasi za nično v delu, v katerem se nanaša na pritožnika.
3. Svetu Evropske unije se naloži plačilo stroškov obeh postopkov.
4. Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska ter Evropska komisija nosita svoje stroške.